

[Indenrigsministeren]

104.000 indvandrere, vi har i Danmark, udgør udvandrere fra tredjelande ca. 54.000, men disse lande omfatter også indvandrere, der er kommet som flygtninge, som vi via internationale konventioner er forhindret i at sende tilbage til oprindelseslandet.

Begrebet tredjelande omfatter også europæere, nemlig dem, der ikke kommer fra et EF-land eller fra Norden, f.eks. østrigere og schweizere. Jeg tror ikke, at fremskridtspartiet har tænkt sig at sende disse mennesker hjem.

Hvis der derfor skulle udarbejdes et lovforslag, som det ville være muligt at administrere, måtte fremskridtspartiet definere, hvad det er for indvandrergrupper, det taler om. Det har fremskridtspartiet ikke gjort i forslaget og sikkert med velberåd hu, da man nok udmærket ved, at forslaget ikke kan gennemføres og det måske derfor – hvis man vil have mig undskyldt – blot skal tjene til at score nogle lette politiske points.

Jeg kan i øvrigt tilføje, at der ud over problemet med afgrænsning af indvandrere, der skulle omfattes af forslaget, ville være tilsvarende store problemer med at afgrænse begrebet familie eller husstand. Spørgsmålet er, om det dækker kone og børn, bror og søster, onkel og tante, egne forældre, eller hvordan.

Jeg skal ikke forfølge disse synspunkter yderligere, men der er ét forhold, jeg vil fremhæve, nemlig spørgsmålet om, at indvandrerne vil miste muligheden for at opnå social bistand, hvis de ikke modtager tilbudet om op til 25.000 kr. for at vende hjem.

Faktisk er der allerede i dag mulighed for hjælp til flytning af personer til udlandet efter reglerne i bistandsloven, men ydelsen forudsætter dog, at de pågældende ikke selv har midler til flytningen, og at de pågældende er statsborgere i eller har særlig tilknytning til vedkommende land. Hvis indvandre-re, der afslår tilbudet, ikke skal kunne modtage hjælp fra offentlige kasser efter bistandsloven, kræver det faktisk en ændring af bistandsloven. Det er nemlig et helt grundlæggende princip i denne lov, at enhver, der befinder sig her i landet, har adgang til at søge hjælp, hvis vedkommende ikke kan klare sin egen eller familiens forsørgelse. At bryde det princip må anses for helt utænkeligt. Vi kan ikke have, at mennesker, der bor i vores land, skal sulte eller gå tigger-

gang for at klare dagen og vejen. Det gælder også indvandrere.

I øvrigt har Danmark indgået konventioner om social sikring med f.eks. Tyrkiet, Jugoslavien og Pakistan. Konventionerne betyder, at indvandrere fra disse lande har samme ret til bl.a. sociale ydelser, som danskere har. Hvis fremskridtspartiets forslag skulle gennemføres, skulle disse konventioner enten opsiges eller genforhandles, hvilket internationalt set ville være et helt usædvanligt skridt.

For øvrigt vil en opsigelse af konventionerne ikke berøre rettigheder, der allerede er erhvervet eller er ved at blive erhvervet. Der skal derfor også i fremtiden udbetales pension efter reglerne i konventionen, selv om en sådan konvention opsiges. Det samme gælder for de Europarådskonventioner, Danmark har ratificeret; disse skal også opsiges, hvis et forslag af denne art vedtages.

Som konklusion må jeg derfor som sagt tage afstand fra de tanker, som fremskridtspartiet her har fremlagt, og de tanker, som forslaget er udtryk for. At der kan være problemer i forbindelse med indvandrernes integration i det danske samfund, er helt klart, men problemerne må vi på medmenneskelig vis søge løst på en mere positiv måde end den, der fremgår af det foreliggende noget uhyggelige forslag.

Ole Vagn Christensen (S):

Indledningsvis vil jeg gerne slå fast, at socialdemokratiet under ingen omstændigheder kan tilslutte sig dette usmagelige forslag fra fremskridtspartiet, hverken helt eller delvis. At sende vore indvandrere ud af landet eller, hvis de nægter dette, at fratage dem rettigheder, som de har i kraft af deres indvandring, er en forkastelig tanke og burde slet ikke kunne nå frem på folketingets bord, men selvfølgelig skal man vel ikke blive forbavset over denne menneskeholdning fra fremskridtspartiets side.

Men det farligste ved dette forslag er imidlertid noget helt andet: det er den spirende racisme, som gror i skyggen af den økonomiske krise, og som afspejles i forslag som det foreliggende. Selv om folketinget givetvis i dag afviser dette forslag med et massivt flertal, har vi ikke løst de bagvedliggende problemer; dem bør ikke mindst regeringen påtage sig ansvaret for. I krisetider er det nem-